

Ölüm Var Niçin Mizaha Sığıyorum

– Sami Biber · 12 Aralık 2020

Bugün(11.12.2020) sitemizin değerli şair yazarlarından, ağabeyimiz, üstadımız, sevgili Ahmet Çelik'i fenâ aleminden bekâ alemine uğurladık. Allah kabrini pür nur, mekanını cennet eylesin.

Site sakini olarak kendisini şahsen tanımasam da ben ondan razıydım. Rabbim de razı olsun inşallah.

PERDENİN ÖNÜ İLE KULİS O KADAR FARKLIDIR Kİ BUNU ANCAK O OYUNDA ROL ALANLAR BİLİR. BİR DE ROLLERİ DAĞITAN...

1994- Kocaeli - İstanbul

Bir telefon sesi ile irkildim. Oldum olası telefon sesi beni hep korkutmuştur. Çünkü ben genelde hayırlı bir iş için aranmam pek. Üstelik o gün telefonun sesi sanki çatıya konmuş bir baykuş gibi ötüyordu. Dışarıda da bir köpek uluyup durmaktaydı sanki birileri ölmüş gibi.

Ahizeyi kaldırdım. Ağlamaklı sesi ile bir küçüğüm olan kardeşim Raci'nin hanımı Türkan.

-Sami Abi anne çok hasta..Acele gelin.

-Türkan, annemin hasta olduğunu biliyorum zaten. Hem sen niçin ağlıyorsun bakayım? Bir şey olduysa açık açık söyle.

-Abi gelin işte yaaa. Gelin.

-Kızım ne oldu? Açık açık anlatsana. Annem öldü mü yoksa?

Her ne kadar " Annem öldü mü yoksa ?" Diye sorsam da hiç ihtimal vermiyorum. O güne kadar hayatında bir aspirin bile almamış olan annem bir hafta öncesinde Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesine yatmış olsa da neticede ruh hastalığından ölmez insan diye düşünüyorum.

Türkan artık dayanamadı. Hıçkırığa hıçkırığa annemin öldüğünü söyledi.

Hemen çocukları ve hanımı alıp Kocaeli'den İstanbul'a geldik. Önce abimin evine bıraktım bizim hane halkını. Sonra cenazenin başına gitmek görevi bana verildi ve ben gittim Bakırköy'e.

Öteki kardeşler hayatlarında hiç ölümle yüz yüze gelmemişlerdi. Bir hastane morgundan ceset çıkarmamışlardı. Bu konuda tek tecrübeli bendim(!) On sene kadar önce ilk evladımı çıkarmıştım

morgdan. Bu, ikinci kez bir morga girişim olacaktı.

Hastanenin morguna gittim. Dolaptan annemin kaskatı olmuş, donuk naaşını çıkarıp cenaze yıkayıcılar ile birlikte gasilhaneye taşıdık ve buzunun çözülmesini bekledik. İki saat kadar bekledim. Gelen giden yoktu. Cenaze yıkayıcılar(gassal deniyor onlara) “ Kimse gelmeyecek mi?” Diye sordular. Ben de “ Bilmiyorum” Dedim.

Tam yıkama işlemi başlayacaktı ki teyzem geldi (O da rahmetlidir şimdi.) Gassal bayanlarla birlikte annemi yıkadılar. O anda abim de geldi. Teyzem cenaze yıkama işi bitip annemi sarıp sarmaladıktan sonra bize “ Gelin annenizle vedalaşın.” Dedi. Abim korktu. İçeri giremedi. Ben gittim. Annemin alnını öptüm ve tabuta koyduk sonra .

Onu Alibeyköy mezarlığında toprağa verirken düşündüğüm tek şey babama olan öfkemdi. O kadar çektirmiş, o kadar acılarla doldurmuştu ki zavallı kadını, boşandıktan yıllar sonra o acılar unutulmamış hele de hayattaki en büyük dayanağı babası(Hacı dedem) öldükten sonra tamamen aklını yitirmesine , hayatının son haftasını akıl hastanesinde geçirmesine sebep olmuştu.

Annem bu şekilde öldüğüne göre babam kesinlikle çeke çeke, inleye inleye, kan kusarak ölecekti. Daha doğrusu öyle ölmeliydi. Çünkü Allah'ın adaleti öyle diyordu. Benim beş vakit namazlı-niyazlı, alni seccadeli , dili dualı melek annem son nefesinde ağzına bir damla su damlatan olmadan, başında iki ayet Kur'an okuyan olamadan öldüğüne göre her akşam bir yetmişlik rakıyı deviren, evde terör estirip her gün annemi ve bizleri döven, hovarda, zampara, karı-kız düşkünü, bizim nazarımızda baba= korku olan babam kim bilir nasıl ölecekti?

Annemi toprağa verirken benim de diğer kardeşlerimin de düşündüğü tek şey buydu.

2005 yılı- Fethiye

Komşumuz Hacı amcanın evinin önünde bir kalabalık birikmiş millet feryat edip duruyordu. Dışarı çıktım. Herkesin dilinde “ Hacı Amca ve Hacı Anneye bir şey olmuş ” Lafları vardı.

Hacı Amca, bir komşu olan Hasan Hoca'ya telefon edip “ Hacı anne öldü. Bizim eve gelin. Sen de hakkını helal et” Demişti.

Komşular Hacı Amcanın evine gelmişler ama kapı hafif aralık olduğu halde işin içinde ölüm olduğu için içeri girememişlerdi. Dışarıdan bakınca Hacı Anne lavabonun altında boylu boyunca yatıyor görülüyordu. Hacı Amcadan ise ses seda yoktu.

Eski eşim gözü karadır. Daldı içeriye ve az sonra seslendi. “ Hacı Anne ölmüş. Hacı Amca yok.”

Bir kaç saniye sonra bir komşu bayan daha daldı içeriye (Bir öğrencimin annesi) Odalara girdi ve o da seslendi. " Hacı Amca kıpırdıyor. Ölmemiş daha . "

Yarım saat sonra ambulans geldi. Hemen peşinden de jandarma. Hacı Anne ölmüştü. Bir münakaşa sonuna onu iterek başını lavabo taşına çarpıran ve ölümüne sebep olduğu için sonra pişmanlık duyup evdeki tüm ilaçları içerek intihara kalkan Hacı Amca yaşıyordu.

Hacı Annenin cesedi İzmir'e otopsiye gönderildi. Hacı Amca ise önce hastaneye, iyileştikten sonra ise mahkemeye çıkarıldı ancak otopsi sonucu çıkana kadar tutuklanmadı.

Hacı Amca...O melek insan artık tüm mahallelinin gözünde eli kanlı bir katildi. Artık hiç kimse ona neredeyse selam bile vermiyordu. Tamamen yalnızlığa itilmişti.

Hacı anne...O melek kadın otopsi için kafatası parçalanacak ve öylece toprağa verilecekti.

Hacı Anne bu şekilde ölüp bu şekilde toprağa verilecek olduğuna göre katil Hacı Amcanın ölümü kim bilir nasıl olacaktı? Kim bilir ne azaplarla ölecekti.?

Hacı annenin ölümü ve defninin üzerinden bir ay geçmişti. Hacı Amca kışa hazırlık olmak üzere bahçesindeki kuru çam dallarını kesmeye çalışıyordu hızarla. Benim iki no lu oğlum Tuğrul'a " Şu dalları kes sana para veririm" Dedi ama Tuğrul duymazlıktan geldi Hacı Amca'yı. Hacı amca da oflaya pufloya kendisi kesmeye başladı.

Tuğrul hazırlanıp evden dışarı çıktı ve az sonra bir feryat: " Koşuun..Hacı Amca'ya bir şey olmuş. Ağaçların altında kıpırdamadan yatıyor."

Millet toplanmış öylece mal mal bakıyor. Hemen yaklaştım. Nabzına baktım atmıyor. Göz kapaklarını kaldırdım, hareketsiz. Ölmüş. Ama hayrettir ki yüzünde bir gülümseme, alında boncuk boncuk ter. Aynen hadislerde anlatılan bir imanlı insanın ölüm hali. " Olamaz ya. Bu katil böyle ölmemeli" Diyorum ama sonra aklıma geliyor: " Sizin bilmediklerinizi Allah bilir." Demek ki Yüce Rabbim Hacı Amca kulunun intihar ederek öteki aleme imansız gitmesine razı olmadı. Zaten Hacı Amcanın ölümünden sonra gelen Hacı Annenin otopsi raporunda Hacı Annenin beyinde baloncuk olduğu yani ölümünün an meselesi olduğu, Hacı amcanın itmesiyle birlikte oluşan korku sebebiyle olayın tetiklendiği , yani Hacı Annenin, kafasını çarpma sonucu değil korku sonucu baloncukların çatlaması, patlaması artık her ne ise o sebepten öldüğü bildirilmişti.

Ve 2006 Yılı - Yine Fethiye.

Fethiye- Antalya- İzmir derken nihayet yine Fethiye Devlet Hastanesi oldu babamın son durağı. Artık devrilmekteydi bu koca çınar. Kalp ve göğsü iflas etmişti. Bir ay yatırdığım İzmir Tepecik Göğüs Hastanesinde altıma gazete serip taş zemin üzerinde yatmaktan illallah ettiğim bir gün içimden de olsa " Artık öl be baba " Dediğim babam nihayet ölüyordu.

Aylardan Ramazandı. Baktım uyuyor. Hastane bahçesindeki mescide gidip teravih namazını kıldım ve her şeye rağmen sağlığına kavuşması için dua ettim. Tekrar odasına geldim. Oturdum baş ucunda Kur'an okumaya başladım.

Sahur vakti oldu. Hasta bakıcılar yemek getirdiler. Babam hâla uyuyordu. Ben kendi yemeğimi yedim. Sonra babam hafifçe gözlerini açtı " Sami bak tavanda kuşlar ve bembeyaz ayaklar var görüyor musun ?" Dedi. Gayrı ihtiyari tavana baktım. Ne kuş vardı ne de ayak. "Ben bir şey göremiyorum baba" Dedim. " Hayret" Dedi. Sonra " La ilahe illallah Muhammedün Resulullah" Dedi.

Gözleri kapanıyordu. Ağzına önce bir kaşık meyve suyu verdim. Yutamadı. Onu pamukla alıp çay kaşığı ile su verdim . Onu da içemedi. Dudakları ıslandı o kadar. Ben Kur'an okumaya devam ettim.

Beş dakika kadar sonra babam fena halde kusarak içinde ne varsa çıkardı. Hasta bakıcıları çağırdım. Çarşaf, yorgan ne varsa değiştirdiler. Sabaha kadar kıpırtısız yattı.

Sabahleyin hemşire geldi. Babamın ateşine, nabzına bakmak istedi ve hemen odadan çıktı. Az sonra doktoru ile yeniden geldiler. Doktor babamın ayaklarına baktı. Ayak parmakları hafifçe morarmıştı ama bence bu çok da yadırganacak bir durum değildi. Çünkü babamda yer yer morluklar hep olurdu.

"Sami Bey, babanızı yoğun bakıma alıyoruz." Dedi doktor. Buna da alıştıım. Son bir kaç aydır o kadar çok girmişti ki yoğun bakıma. Allah biliyor ya sevindim. Çünkü yoğun bakıma hasta yakınıni sokmuyorlardı. Bu da eve gideceğim ve sırtım rahat bir yatak yüzü görececek anlamına geliyordu. Ama sevincim kısa sürdü. Ben eşyalarımı toplayıp hastaneden çıkmak üzereyken hemşire gayet olağan bir şeymiş gibi " Sami Bey babanız öldü. " Dedi. Ben ise " İne lillah ve inne ileyhi raciun= Hepimiz O'ndan geldik ve ona dönücüleriz" Ayetini okudum .

Göz yaşı mı? Ancak defin ruhsatı alırken doktor telefon edip de " Hocam çok üzgünüm . Allah sabır versin, başın sağ olsun. " Deyince iki damla kadar indi aşıya hepsi o.

Kadir gecesinden bir gün sonra, arefeden bir gün öce bir Ramazan ayında toprağa verdik babamı. Başında bir tek ayet okunmadan, ağzına bir damla su verilmeden ölen annem, ve bir Ramazan gününde son nefesinde Kelime-i tevhid getirerek, başında Kur'an okunarak hayata gözlerini yuman babam...

Niçin mi mizaha sığınyorum? Niçin olacak hem kafayı oynatmamak için hem de korkudan. Daha çok da

korkudan...